

BIEKE PURNELLE

“Niets is vreemder dan de relatie tussen mensen die elkaar enkel op zicht kennen, die elkaar dagelijks ontmoeten en observeren, en toch geneigd zijn om de pose van onverschilge onbekende op te houden, en elkaar groeten noch aanspreken.”, schreef Thomas Mann in Dood in Venetië.

De anonimiteit van de stad is even geruststellend als verontrustend. We kunnen mensen kruisen zonder hen te zien, publieke ruimte delen zonder elkaars ruimte te raken. Hoe klein de fysieke afstand ook is, tussen ons en de onbekende anderen gaapt een kloof die we zelden, enkel indien noodzakelijk, oversteken. De meter asfalt die ons scheidt is een nietige maar onoverbrugbare ruimte.

Familiariteit is enkel toegestaan in momenten van gedeelde frustratie, zoals wanneer het openbaar vervoer ons collectief in de steek laat.

Wachten doen we alleen, in onszelf gekeerd, de tijd dodend zoals die tijd ons uiteindelijk zal neerleggen: berustend, onbewogen, schijnbaar zonder daden.

We kijken elkaar niet aan. Kijken zou de quarantaine verstoren.

Iemand staart voor zich uit, in de onpeilbare verte. Iemand tuurt naar de overkant.

Er gebeurt niets. Niet in de naar binnen gekeerde blik, niet aan de overkant.

Wat als wij de wachttijd die we delen en achteloos voorbij laten gaan zouden zien als een mogelijkheid, als tijd die zou kunnen zijn in plaats van tijd die we verliezen. Wat als we de tijd zouden overstijgen door hem te delen, beschroomd, maar genereus.

Wat als we elkaar zouden aankijken en vragen wie we zijn, daar in die tussentijd?